

ת"פ 33738/09/13 - מדינת ישראל נגד אברהם ברוך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

06 ינואר 2016

ת"פ 33738-09-13 מדינת ישראל נ'

ברוך

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם ברוך

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד גבריאל דניאל

ב"כ הנאשם, עו"ד עופר אשכנזי

הנאשם - בעצמו

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהמיוחס לו.

תמצית כתב האישום והתשובה לאישום

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 2.11.12 נקראו שוטרים לבניין ברחוב בני אפרים 208 ת"א, לאחר שנשמעו צעקות לעזרה. במהלך הניסיון לאתר את מקור הקריאות, הגיעו השוטרים לדירת הנאשם, ביקשו לברר עם רעייתו את העניין, ולשם כך להתלוות אליהם ללובי הבניין. רעיית הנאשם והשוטרים ירדו למטה, ובעודם למטה ירד הנאשם על פי הנטען בכוונה להפריע להם במילוי תפקידם ולהכשילם. השוטר ירדן לוי (להלן: "השוטר לוי") ביקש מהנאשם לעלות לביתו, אך הנאשם סירב, ולפי הנטען איים על השוטר באומרו לו: "בוא תוריד את המדים נראה אותך גבר אני אהרוג אותך". כמן כן הנאשם החל להשתולל ולדחוף את השוטר. בשל מעשים אלה יוחסו לנאשם עבירות איומים, תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו והפרעה לשוטר, עבירות על סעיפים 192, 274 ו- 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בתשובה לאישום כפר הנאשם באמירת דברי האיום, בתקיפה ובהפרעה.

השתלשלות המשך הארוע

כבר בפתח הכרעת הדין, ראוי להעיר כי כתב האישום אינו מתאר את הארוע במלואו, ולאור העובדה שהמשך השתלשלות הארועים כרוך בארוע המתואר בכתב האישום, מהווה חלק בלתי נפרד ממנו, וקיבל ביטוי נכבד בעת שמיעת הראיות, ראוי לתארו כבר בפתח הכרעת הדין, והיה מקום לשקפו בכתב האישום.

אין מחלוקת כי מיד בעקבות האיומים והתקיפה הנטענים המתוארים בכתב האישום, נעשה על ידי השוטר לוי שימוש בגז פלפל שרוסס אל פני הנאשם ממרחק קצר מאד, הנאשם הופל על הרצפה כשפניו כלפי הקרקע, ורותק לקרקע באמצעות ברכו של השוטר לוי.

לטענת השוטר לוי, בהיותו שרוע על הרצפה הנאשם התנגד למעצר והשתולל, עד כי הזהירו בשימוש באקדח טייזר ואף שלף את האקדח, אך בסופו של דבר לא עשה בו שימוש.

לטענת השוטר לוי, התנהלותו מול הנאשם הייתה בהתאם לנהלים וכנדרש בארוע מסוג זה.

לטענת הנאשם ועדי ההגנה, בשוכבו על הקרקע צעק הנאשם שהוא חולה וחש ברע. גם נוכחים מסביב התריעו כי מדובר בנכה חולה לב. לטענת ההגנה לא הייתה שום התנגדות והשתוללות וההתנהלות הייתה בניגוד לנהלים.

יצוין כי הנאשם נעצר, הובא לתחנה ופונה לביה"ח שם היה מאושפז יומיים.

התרחשות הארועים מרגע היותו של הנאשם שכוב על הקרקע, לאחר ריסוס הגז, הפלתו וריתוקו, מתועדת בשני סרטונים, האחד שצולם על ידי השוטר הנוסף שוטר שח"מ, אור ראובן (להלן: "השוטר ראובן") (ת/8), והשני שצולם על ידי בנו של הנאשם (נ/5). שני הסרטונים אינם מתעדים את מעשי העבירה הנטענים של הנאשם, ואת תגובתו הראשונית של השוטר לוי, לרבות ריסוס גז הפלפל וההפלה על הקרקע, ונפתחים בשלב שהנאשם שרוע על הרצפה ומרותק בגבו.

העדים שנשמעו והראיות החסרות

בארוע המתואר בכתב האישום וכן בהמשך השתלשלות הארוע, היו מעורבים באופן ישיר השוטר לוי והנאשם, שתיאורם את ההתרחשות על כל חלקיה מרגע ירידת הנאשם למטה שונה באופן חזיתי.

בגרסת השוטר לוי תומך השוטר ראובן שהיה איתו בארוע.

בגרסת הנאשם תומכים בנו, קובי בר ורעייתו, זהבה ברוך (להלן: "הבן" ו"הרעייה").

במצב דברים זה של גרסאות סותרות חזיתיות ביחס לארוע, ובהתחשב במהלך הארוע בכללותו, חשיבות עדותם של עדי ראייה להתרחשות, ככל שישנם כאלה, היא רבה.

בהקשר זה יובהר כי לאור הטענות הנוגעות להתנהלות השוטר לוי בעת מעצרו של הנאשם, לרבות לעניין נסיבות השימוש בגז פלפל, ההפלה על הרצפה, אופן הריתוק, והטיפול לאחר מכן, וכן האזהרה בדבר שימוש באקדח טייזר, הרי שעדות השוטר לוי היא לא רק עדות של איש אכיפת חוק שנקרא לזירת ארוע והוא בבחינת עד ראייה, אלא היא גם עדות של גורם מעורב בהתרחשות, שעלול להדרש לתת הסברים להתנהלותו בפני מפקדיו, מח"ש וביהמ"ש, ולכך עשויה להיות השפעה על גרסתו. מן העבר השני, ברור כי עדויות בני המשפחה של הנאשם עשויות להיות מונעות מן הרצון לסייע לנאשם והן בעלות אינטרס, ולכן יש לבחון אותן בזהירות.

בארוע נכחו עדי ראייה לא מעטים, שאין להם קשר לארוע או למי מן הצדדים, וזאת כעולה מן המתואר על ידי העדים שהעידו בפניי, וכעולה מן דמויות הנראות והקולות הנשמעים בסרטונים.

העדים הם שכנים שהיו בזירת ההתרחשות כוללים שכנה שקולה נשמע. בנוסף עולה מהסרטונים ומהעדויות שנכח בזירה, ככל הנראה לאורך ההתרחשות כולה, שכן שהוא שוטר לא בתפקיד בשם סופר (להלן: "עד הראייה סופר"), שאף היה מעורב לדברי השוטר לוי בביצוע פעולות מול הנאשם במהלך המעצר (ת/10 ע' 3 שו' 4). עד נוסף שככל הנראה נכח בזירה, לאחר ששוחח עם השוטרים בהגיעם למקום בשלב הראשון של ההתרחשות בעת שנעשה ניסיון לאתר את מקור הקריאות לעזרה, הוא אדם שהציג עצמו כמתנדב במשטרה (ת/10 ע' 1).

אין לביהמ"ש ידיעה אם אותם עדי ראייה התבקשו למסור את גרסתם בדבר ההתרחשות, התנהלות הנאשם ומעשיו מן העבר האחד, ותגובת השוטר לוי מן העבר השני, אך מכל מקום עדותם לא נשמעה בפניי. אקדים ואציין כי לנתון זה השלכה לא מבוטלת על מסקנתי כי נותר ספק סביר.

על רקע הערות אלה אבחן את הראיות שלפניי.

פרשת התביעה

גרסת השוטר לוי

דו"ח הפעולה שערך השוטר לוי הוגש מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר, לאחר שהשוטר לוי בעדותו לא זכר את פרטי הארוע, נתון שמקשה במידת מה על הערכת העדות. הדו"ח החליף את החקירה הראשית (ת/10). הדו"ח מפרט בהרחבה את הקריאה למקום והפעולות שבוצעו לאיתור הדירה ממנה נשמעו קריאות לעזרה, עבור במסקנה שמדובר בדירת הנאשם ומשפחתו והדפיקה בדלת הדירה. השוטר לוי תיאר שתחילה לא היה מענה בדירה ולאחר מכן פתח את

הדלת הנאשם, מאחוריו עמד גבר צעיר, הוא תיאר נסיונות של הנאשם לטרוק את הדלת, הדיפת הדלת מצידו והודעה לנאשם שהוא יכנס בכוח, חילופי דברים ביחס לצורך בצו, ודרישה של השוטר לוי מהנאשם לזוז מהדלת ולאפשר לו לבצע בדיקה. לאחר מכן מתוארת הגעת הרעייה לפתח הדירה, וירידה של השוטרים איתה למטה. השוטר לוי ציין כי כעבור כדקה הנאשם ירד למטה, וניסה להפחיד את הרעייה באומרו לה לא לדבר עימם, ושלא תעז לדבר, ובשל כך שהפחיד את הרעייה דרש ממנו השוטר לעלות לדירה, אחרת יעכבו על הפרעה ואיומים. הנאשם בתגובה אמר לו "בוא תוריד את המדים נראה אותך גבר, אני אהרוג אותך", החל להשתולל בהנפת הידיים לעבר השוטר, צעק וצרח. באותו שלב ירדו שני בניו, ואחד מהם ניסה להרגיעו, אלא שהנאשם העיף את ידי בנו ודחף את השוטר לוי. השוטר לוי הודיע לו שהוא עצור, וביקש מהנאשם להרגע, הנאשם המשיך להשתולל וצרח שיהרוג אותו. השוטר לוי הזהירו שישתמש בגז פלפל, הנאשם התעלם והשוטר לוי ריסס לעבר פניו ממרחק כחצי מטר את הגז. הנאשם החל לצרוח שכוואב לו ונרגע מעט, אך המשיך להשתולל, לדחוף ולהתנגד ולצרוח "אני אזין אותך". במקום נכחו בנוסף לבניו של הנאשם ולרעייתו, עד הראייה סופר. השוטר לוי הצליח להפיל את הנאשם על הרצפה. עד הראייה סופר סייע לו לכבול את אחת מידי הנאשם, הנאשם התנגד לכבילת היד השניה ונעל אותה. הנאשם המשיך להתנגד ולומר שיזין אותו, הוזעקה תגבורת והנאשם נכבל. השוטר לוי תיאר כי הנאשם ביקש להזמין מד"א והוזמן אמבולנס שמצא שהכל בסדר. משלב הכבילה ביקש השוטר לוי מהשוטר ראובן לצלם את הארוע. בהמשך, התנגד הנאשם וסירב לקום, הוקם בכוח והתנגד להובלה לניידת וצעק ששורף לו. השוטר לוי אמר לו שיקבל מים בתחנה. עוד צוין כי בדרך לתחנה התלונן הנאשם על מעצרו מבלי שעשה דבר, ובתחנה השתולל וצרח שאין סמכות למעצרו, שורף לו והוא חולה וזקוק לתרופות. בשלב זה תוך שהנאשם צורח שיזין אותו הועברו האזיקים קדימה.

בחקירה הנגדית ציין השוטר לוי כי לא נכנס לדירה שכן הנאשם לא אפשר לו (ע' 28 - 29, 31). השוטר לוי ציין כי האיומים בהקשרם התריע בפני הנאשם שיעכבו אם לא יעלה לדירה נגעו לדברים שאמר לרעייתו כשירד למטה, שלא תעז לדבר ומבחינתו מדובר באיום (ע' 30). **יצוין כי עובדות אלה שהיו מבחינת השוטר לוי עילה למעצר, אינן מהוות חלק מכתב האישום ולא מיוחס לנאשם איום כלפי רעייתו.** השוטר לוי נשאל שאלות לגבי בסיס החשדות לאלמ"ב מצד הנאשם, והוטח בו שבשלב הראשון לא תושאלה הרעייה כלל, ולא נערך הבירור שלשמו התבקשה הרעייה לרדת למטה, השוטר לוי אישר זאת (ע' 30 - 31, 32 - 33). השוטר לוי ציין כי היה מקום לתשאל את בניו הבגירים של הנאשם, וזאת לא נעשה מחוסר זמן (ע' 31). כשנשאל אם חש מאוים השיב שקשה לו להגיד (ע' 33). כשהוטח בו שהתנהלותו במהלך המעצר היוותה הפרה של נהלי המשטרה והארוע בלתי חוקי, ציין שאין לו מה להשיב מעבר למה שתיאר (ע' 33 - 34). את השימוש בגז פלפל הסביר בכך שהנאשם דחף אותו ואיים עליו, והוא בחר לעשות שימוש בגז למרות שנכח עוד שוטר עמו, כשדבריו הוא מכיר את נהלי השימוש בגז פלפל ואת תנאיו ומגבלותיו (ע' 34), לרבות העובדה שריסוס ממרחק קרוב מידי עלול להסב נזק (ע' 36). השוטר לוי ציין כי המרחק בינו לבין הנאשם היה של כחצי מטר, יתכן מטר (ע' 35 - 36). כשנדרש להסביר את השימוש בגז פלפל, בשונה מתשובתו הקודמת שקשה לו להגיד אם חש מאוים, השיב שחש מאוים בשל הפער הפיזי בינו לבין הנאשם ובשל נוכחות שוטר חסר ניסיון, כשהנאשם דחף אותו מספר פעמים, התנגד לניסיון לאזוק את ידו והשתולל. בעקבות זאת, התיז עליו גז פלפל והעיף אותו לרצפה (ע' 35). השוטר לוי טען שגם אחרי האזהרה בדבר שימוש בגז פלפל הנאשם המשיך להשתולל, כשהוא לא פירט בדו"ח, אך הכוונה היא שהניף את ידיו לעברו, ואין לו הסבר למה לא ציין בדו"ח את הנפת הידיים והדחיפות בשלב זה (ע' 35). השוטר לוי הוסיף וטען כי הנאשם התנגד למעצר וכי התנגדותו מתבטאת בהתנהגות הנראית בסרטון (ת/8). השוטר לוי ציין כי ידע שצריך לאוורר לנאשם את הפנים, אך מבחינתו היה סיכון פוטנציאלי מהנאשם שיד אחת שלו חופשייה, לאחר שהתנגד למעצר ותקף אותו (ע' 36). הוא עמד על כך שביצע מעצר חוקי גם כשעומת עם העובדה שאין להפעיל לחץ על הצוואר והוא הניח את רגלו על החלק העליון של הגב במשך דקות ארוכות (ע' 37). השוטר לוי הכחיש ששמע

בשטח שהנאשם חולה לב, וטען כי אם היה שומע זאת, יתכן שהיה נמנע משימוש בגז פלפל. הוא אישר שהנאשם אמר שהוא לא מרגיש טוב, אך טען כי זוהי תגובה אופיינית של מי שרוסס בגז פלפל (ע' 37). הוא עומת עם הוצאת אקדח טייזר ואיום על הנאשם שירה בו, וטען כי עשה כן משום שהנאשם הוסיף להתנגד למעצר. לדבריו הוציא את האקדח ללא מחסנית וזה היה איום על הנאשם כדי שירגע ובמקביל הזמין סיוע (ע' 37). כשעומת עם הטענה שבעת שהנאשם שכב הוא לא השתולל, אישר זאת השוטר לוי, אך הדגיש את העובדה שהנאשם לא אפשר לו לאזוק אותו, ובאותה נשימה חזר וציין כי גם בעת שהנאשם שכב הוא השתולל והתנגד עם רגליו (ע' 38). יצוין כי ההתנגדות עם הרגליים לא נזכרת בדו"ח הפעולה ולא נראית כלל בסרטון. השוטר לוי אישר שלא נתן לנאשם מים חרף בקשותיו, אמר לו שמים רק יחמירו את המצב ושישטוף את המקום כשיגיעו לתחנה (ע' 36). השוטר לוי טען כי השוטר ראובן היה מפוחד, חסר ניסיון ולא הגיב, ולכן אמר לו לצלם את הארוע במקום לסייע לו (ע' 38). בניגוד למתואר בדו"ח הפעולה בדבר הסיוע שהושיט השוטר סופר לשוטר לוי באיזוק הנאשם, טען השוטר לוי בעדות כי לא זכור לו כלל אם השוטר סופר נכח במקום בעת המעצר (ע' 38). אותה תשובה ניתנה לגבי המתנדב (ע' 39). השוטר לוי העיד שהוא והשוטר ראובן שוחחו על הארוע טרם רישום הדוחות בהיותו השוטר הבכיר בארוע (ע' 33).

באמצעות השוטר לוי הוגש דו"ח המעצר, שם רשומה תגובת הנאשם למעצר במילים אני אזיין אותך אני אהרוג אותך (ת/9). המילים האחרונות לא נשמעו בסרטון בעת ההודעה על המעצר או בכל שלב אחר שתועד ולכן לא ניתן הסבר.

גרסת השוטר ראובן

דו"ח הפעולה שערך השוטר ראובן, שהוגש חלף חקירה ראשית, מתאר כי בשלב שהוא והשוטר לוי היו למטה עם הרעייה, ירד הנאשם, השניים אמרו לו לעלות לדירה, אך הוא סירב, החל לצעוק ולדחוף את השוטר לוי, להשתולל ולצעוק "אני אהרוג אותך אני אזיין אותך". השוטר לוי הודיע לנאשם על מעצרו, הנאשם התנגד קילל ודחף, וביקש מד"א, ומתוארת התנהלות מול מד"א, לרבות דברי איום כלפי פרמדיקת בעת שפונה לטיפול. אין בכתב האישום התייחסות לאיומים כלפי פרמדיק. אין בדו"ח תיאור מפורט של ההתרחשות עובר למעצר זולת ציון העובדה שהנאשם השתולל ודחף, ואין בו כל התייחסות שהיא לשלב המעצר, השימוש בגז פלפל והשתלשלות הארועים באותו שלב. לעומת זאת, יש בדו"ח פירוט נרחב של השיחה עם הרעייה בכל הנוגע לחשד לאלמ"ב (ת/7).

יצוין כי לא ניתן היה להבין מן הרישום אם דברי האיום שתיאר השוטר ראובן קשורים לדברים שנאמרו לטענת השוטר לוי ומהווים את דברי האיום בכתב האישום הנפתחים באמירה בוא תוריד את הבגדים נראה אותך גבר ואינם כוללים אמירה שיזיין אותו. אין גם התייחסות לדברים שהופנו על ידי הנאשם לרעייתו, שלא מופיעים בכתב האישום, למרות שהשוטר ראובן טען שנכח בארוע.

בעדותו, הבהיר השוטר ראובן כי היו מספר אנשים מתחת לבניין שהפנו אותם למקום ממנו נשמע קריאות העזרה. אותם אנשים היו עדים לארוע. לדבריו בעת שהיו למטה עם הרעייה, ירד הנאשם, הם ביקשו ממנו לעלות למעלה, הוא התחיל לצעוק ולהשתולל, והפנה למתואר בדו"ח. לאחר עיון בדו"ח הוסיף השוטר ראובן כי הנאשם החל לדחוף את השוטר לוי (ע' 22). השוטר ראובן אישר כי לפני ההוראה שיעזוב את המקום, הנאשם לא קילל לא איים ולא תקף (ע' 23). השוטר ראובן ציין כי מצפייה בסרטון הוא מאשר שהנאשם היה על הרצפה עם פניו כלפי מטה, לא זכור לו שימוש בגז פלפל בשטח אך הוא זוכר שראה זאת בניידת, לא זכורה לו בקשת הנאשם לקבל מים, והוא לא רשם ולא זוכר אמירה "בוא

תוריד את המדים, נראה אותך גבר" (ע' 24).

הסרטון שצילם השוטר ראובן

הסרטון שצולם על ידי השוטר ראובן מתעד את ההתרחשות רק מהשלב שהנאשם שרוע על הרצפה, לאחר התזת גז הפלפל, כשהשוטר לוי מרתקו עם הברך, וידו אווזת ביד אחת של הנאשם שאזוקה. צפייה בסרטון מעלה כי רק בשלב הזה מודיע השוטר לנאשם על מעצרו, נתון שאינו מתיישב עם תיאורו של השוטר לוי שההודעה על מעצר קדמה לריסוס גז הפלפל. אשר להמשך הנראה בסרטון, בדקות שלאחר מכן, השוטר לוי חוזר ומציין בפני הנאשם שהוא מתנגד למעצר, כשלא נראית כל פעולה פיזית אקטיבית מצד הנאשם שבטנו וראשו כלפי הקרקע, ואותה התנגדות מתבטאת בכך שהנאשם לא העביר את ידיו אחורה לצורך איזוקו מאחור. לאורך אותן דקות הנאשם צועק או אומר שהוא לא מרגיש טוב, צועק מספר פעמים צעקות כאב, מתלונן על כאבים בגוף ושריפה בפנים, פרצופו אדום מאד ומזיע מאד. באותן דקות הנאשם אומר שיש לו נכות בעיניים ושהוא חולה לב. נראים או נשמעים אנשים שונים, חלקם מחוויים דעה על האותנטיות של תלונות הנאשם, אחרים חוזרים ואומרים שמדובר בחולה לב נכה. הסרטון נמשך בכך שמגיעים למקום שני שוטרים כתגבורת. דווקא בשלב זה, כשאין שום התנגדות אקטיבית, זולת העובדה שהנאשם לא מכופף את ידיו ולא עוזר להעבירן לאחור, ונמצאים בזירה ארבעה שוטרים, מוציא השוטר לוי אקדח טייזר, ואומר לנאשם שאם ימשיך להתנגד ישתמש באקדח, הוא מחזיק את האקדח במרחק מה מרגליו של הנאשם, לאחר שהודלקה נורית אדומה, ונשמעים חילופי דברים אם המכשיר בטוח או לא בטוח למי שהוא חולה לב. בסופו של דבר השוטר לוי בוחר שלא לעשות שימוש באקדח טייזר. חולפות דקות נוספות עד שהנאשם מושכב על הצד, כשהוא ממשיך לצעוק נסער כולו, מתלונן על כאבים ומציין גם את מחלת הסוכרת ממנה הוא סובל. הנאשם מבקש מים בשתי הזדמנויות ולא מקבל מים, תוך שיש התדיינות אם המים עוזרים או לא. בשלב ההמתנה לאמבולנס מתפרץ הנאשם מספר פעמים בצעקות מדוע הגיעו לדירתו, ואף אומר לשוטר כי אם היה יודע שהשוטר יתקוף אותו היה מזיין לו את הצורה לפני כן. ניסוח זה בנסיבות העניין, אינו עולה כדי איומים. לאורך כל הסרטון הכולל שני חלקים יש צעקות מעת לעת מצד הנאשם אך אין אמירות מאיימות משום סוג. אין גם שום השתוללות עם הרגליים, כפי שהשוטר לוי טען.

מן הנראה בסרטון נובעות מספר מסקנות: ראשית, טענת השוטר לוי כי לא שמע שהנאשם חולה לב, נכה, עד להגעה לתחנה, אינה מתיישבת עם הנשמע בבירור בסרטון מפי הנאשם ומפי שכנים בקרבה רבה לשוטר לוי, כשאפילו נערכת התדיינות על השפעת מחלת הלב על שימוש באקדח טייזר. שנית, בשלב זה אמור להיות ברור למי שנוכח בשטח כי תגובותיו של הנאשם, המתבטאות בעיקר בצעקות ובחוסר שיתוף פעולה עם לקיחת הידיים לאחור, עשויות לנבוע ממחלותיו, נכותו ומצבו הפיזי. שלישית, יש קושי להסתמך על תיאורו של השוטר לוי בדו"ח ביחס לשלב ההודעה על המעצר, ולתיעוד התגובות של הנאשם, הן אלה הפיזיות והן אלה המילוליות. רביעית, קשה להבין את המהלך של הוצאת אקדח הטייזר, הדלקתו, קירובו לנאשם והאזהרה בדבר כוונה להשתמש בו בכלל ובשלב שבו נעשה הדבר בפרט.

פרשת ההגנה

גרסת הנאשם

גרסת הנאשם נמסרה בחקירתו במשטרה ימים ספורים לאחר הארוע ובעדותו בפניי. כמו כן, על האופן שבו תפש

הנאשם את הארוע בזמן אמת, ניתן ללמוד גם מדבריו כפי שתועדו בסרטון והובאו לעיל.

בחקירה במשטרה תיאר הנאשם את הגעת השוטרים, הדפיקה בדלת, הרצון לברר אם קרה ארוע אלימות, נוכחות שני בניו, ובקשת השוטרים מהרעייה שתדע עימם. לדבריו שבע דקות אחרי שירדה, כשלא חזרה הביתה ירד לראות מה קורה, ומיד כשהגיע ללובי רץ אליו שוטר שאל אותו למה ירד, והוא השיב שהוא רוצה לשבת על המעקה בלובי במרחק של כעשרה מטרים מהמקום בו עמדה רעייתו עם השוטר. בתגובה אמר לו השוטר שהוא עצור והתיז עליו גז פלפל. בשל הגז הוא שכב על הרצפה והשתולל. שכנים יצאו ואמרו שהנאשם חולה, ילדיו היו למטה, הוא ביקש סיוע רפואי. הנאשם הבהיר כי לא התכוון להפריע לעבודת השוטר. הוא הכחיש את דברי האיום שיוחסו לו, הוא הכחיש שנגע בשוטר, וציין כי הוא התכוון להתיישב על מעקה החלון בלובי, השוטר בתגובה אמר לו שהוא עוצר אותו והתיז עליו גז פלפל (ת/6).

בעדותו בפניי, הנאשם תיאר את הדפיקות בדלת, ההתמהמהות בפתיחתה, חילופי הדברים עם השוטרים, רצונם להכנס ודרישתו לראות צו, והסברו של השוטר כי הוא יכול להכנס גם ללא צו בנסיבות העניין. הנאשם ציין כי בעקבות זאת פתח את הדלת והשוטרים נכנסו לפתח הדירה, יצאו שני בניו מהחדרים ואף רעייתו. השוטר ביקש מהרעייה להתלוות אליו למטה והיא ירדה. הנאשם ציין כי נדמה לו שנאמר לו לא לצאת מהדירה, אך כעבור 7 - 8 דקות כשהיא לא עלתה בחזרה החליט לרדת לבדוק. כשהגיע ללובי של הבניין רץ אליו השוטר לוי, אמר לו מה פתאום הוא ירד, והנאשם אמר לו שימתין בישיבה על המעקה של החלון הפתוח בלובי, כשהשוטר ורעייתו היו מחוץ ללובי על הדשא במרחק של כ- 10 מטרים, במקום המסומן בתמונה (נ/2), ושכנים רבים הסתכלו מהחלונות של דירותיהם. לביהמ"ש הוגשו תמונות של מקום ההתרחשות, בהן נראה הלובי הפתוח של הבניין, מיד בהמשכו מחוץ לבניין רחבה מרוצפת ואחריה מדשאה גדולה בין הבניינים (נ/1 - נ/2).

הנאשם ציין כי התחיל ללכת לשבת, אבל השוטר לוי תפס אותו ומשך משיכה חזקה ואמר לו לעלות הביתה, הנאשם אמר לשוטר שהוא לא מפריע, השוטר לוי אמר לו שיעצור אותו, ואחרי כמה שניות כשהוא התכוון לשבת על מעקה החלון, ובטרם הספיק להתיישב, כשהשוטר לוי צמוד אליו, הוא רוסס בגז פלפל מבלי שאפילו ראה שהשוטר הוציא את התרסיס (ע' 44). הנאשם הבהיר כי לא הוזנה (בפרוטוקול בעמ' 45 שו' 11 רשום בטעות הקלדה יעזור במקום הזהיר - ל.מ.י), וכי הוא הופל מיידית על הרצפה. הנאשם הדגיש כי הוא חולה מאד מבחינה פיזית, יש לו מגבלות בתנועה אחורה בידים והוא עבר ניתוח בידים במועד מאוחר לארועים. הוגשו אסמכתאות לנכות ולקצבה ובמסמכי האשפוז יש התייחסות למחלות (ע' 45, נ/7, נ/4). הנאשם ציין כי בנו אמר לשוטר לוי שהוא חולה וגם שכנה אמרה זאת. הוא לא הרגיש טוב, ביקש מים ואמבולנס, בנו הזמין אמבולנס, והשוטרים אמרו לפרמדיקים שזה שום דבר. הנאשם ציין כי נדרש לקום ואמר שאינו יכול לקום כי הוא לא מרגיש טוב, ואז הקימו אותו וגררו אותו. הנאשם תיאר גם את היחס כלפיו בתחנה, כשכל הזמן נאמר לו להיות בשקט ולא לעשות פרובוקציות והיא אמר שהוא לא מרגיש טוב וביקש מים (ע' 46).

בחקירה הנגדית הוטח בנאשם שלא אפשר כניסה של השוטרים לדירה והוא שלל זאת (ע' 47). ביחס לירידתו ללובי, עמד הנאשם על כך שלא רצה להפריע לבירור, אמר לשוטר שימשיך לדבר עם אשתו אם לא מספיקות העשר דקות של הבירור והוא ישב בצד. כשנדרש לעלות, לא אמר מפורשות שהוא מסרב, אלא אמר שהוא רוצה להתיישב על מעקה החלון בלובי וניגש לשם. בתגובה השוטר לוי אמר לו שיעצור אותו, תפס אותו וניסה למנוע ממנו להגיע למעקה והתיז עליו גז פלפל (ע' 48 - 49). הנאשם עומת עם העובדה שאותה תפיסה לא נזכרת בהודעתו במשטרה וטען כי לא נשאל

בעניין זה. הנאשם טען שלא איים בשום שלב, הכחיש את האמירה המיוחסת לו בכתב האישום, ולא הכחיש אמירה מצידו שהיה מזיין לשוטור את הצורה, אך טען שנאמרה בהקשר למעשי השוטור ולא קודם לכן ולא בצורת איום (ע' 49). הנאשם אישר כי במהלך הדיון בביהמ"ש איבד משלוותו מספר פעמים וצעק, אך טען כי במהלך הארוע לא איבד משלוותו כי לא היה לו זמן (ע' 51). הנאשם התייחס להגשת תלונה למח"ש על ההחלטה שלא לחקור וציין כי לא הגיש ערר על החלטת הסגירה (ע' 51).

גרסת רעיית הנאשם

רעיית הנאשם ציינה כי הארוע מבחינתה החל לאחר שנמנמה כשראתה שוטרים בתוך הבית, היא אמרה לשוטרים שלא צעקה לעזרה, והתבקשה לרדת עם השוטרים למטה וירדה. לדבריה השוטור תשאל אותה בחצר לא רחוק מהלובי, והיא הסבירה לו שלא קרה דבר ושהייתה מנומנמת. בשלב זה ראתה את הנאשם יורד במדרגות, אחד השוטרים עזב אותה רץ לנאשם, וכהרף עין שמעה את בעלה נאנק מכאבים וראתה אותו שוכב על הרצפה וצורח. היא אמרה לשוטרים שהוא חולה, אבל לא נתנו לו להתקרב אליו (ע' 52).

בחקירה נגדית אישרה כי מרגע שהשוטור ניגש לנאשם לא ראתה את ההתרחשות, עד שראתה את הנאשם על הרצפה צורח, ומדובר בהתרחשות מהירה שלקחה כמה דקות. היא ציינה כי הייתה למטה עם השוטרים כחמש דקות עד שהנאשם ירד (ע' 53).

גרסת הבן

הבן שנכח בדירה התייחס בעדותו לתחילת הארוע, לכניסת השוטרים לדירה ולהתייחסות של הנאשם של אחיו ושלו לכך שלא ארע דבר בדירה. לאחר מכן תיאר את ירידת האם עם השוטרים למטה. לדבריו, כעשר דקות לאחר מכן אביו ירד לראות מה קורה, וכעבור זמן קצר הוא ירד אחריו. לדברי הבן, אביו ישב על המעקה של החלון בלובי, השוטור צעק עליו שיעלה הביתה, הוא ניגש לאביו ואמר לו שיעלו, אביו אמר שזכותו להשאר בלובי, השוטור בכוח החל לקחת את האב, תפס בבגדו ומשך אותו לכיוון הבית, אביו ניסה להתנגד לתפיסה, היו וויכוחים והשוטור אמר לבן שכדאי לו לזוז, שלף גז פלפל וריסס מקרוב מאד (ע' 54 - 55). מיד לאחר מכן אבא שלו היה על הרצפה צורח מכאבים, והוא אמר לשוטור שהאב חולה ושלא ישתמש בכוח, אך השוטור אמר לו לא להתערב, תפס את אביו ריתקו לרצפה עם הברך על הגב, וכשניסה שוב להתערב הוזכר כי יעצר גם הוא. בשלב זה החל הבן לצלם. לדבריו, היו במקום הרבה שכנים. לאחר מכן הוזמן אמבולנס. הבן תיאר כי עקב כאבים מהם סובל הנאשם הוא לא יכול להזיז את הידיים לאחור, והשוטור ניסה לאזוק אותו מאחור בכוח, אביו רעד, ואז השוטור הוציא אקדח טייזר וכיוון לכיוון הרגל של אביו, והבן אמר לשוטור שאם יפעיל את הטייזר זה יהרוג את האב והשוטור הוריד את האקדח מהרגל אחרי כמה דקות, ומשם הנאשם נלקח לניידת (ע' 55).

בחקירה הנגדית עמד הבן על כך שהשוטרים נכנסו לדירה (ע' 56). לעניין הארועים בלובי הבניין, ציין הבן כי ירד כחצי דקה אחרי הנאשם, וכי ההתנהלות בין השוטור לבין אביו הייתה מאד מהירה בערך דקה או פחות, ובהמשך העריך בדקה עד שתיים לכל היותר. הוא אישר כי כשירד, אביו כבר ישב על המעקה והשוטור צעק עליו, כשאביו בתגובה הרים את קולו ואמר שזכותו לשבת שם. הוא עצמו ירד באמצע חילופי הדברים ולא שמע את כולם, השוטור תפס לנאשם בחולצה

ולקח אותו לכיוון המדרגות ואביו זז ממנו והלך לכיוון המדרגות אך אמר שהוא לא מוכן לעלות, השוטר החזיק באביו ואמר לו כדאי לך לזוז ואז ריסס אותו בגז (ע' 57).

לבית המשפט הוגש סרטון מטעם ההגנה, בו נראית ההתרחשות בזהות לסרטון התביעה.

סיכום ומסקנות

לאחר ששמעתי את כל העדויות ובחנתי את כל הראיות שהוגשו לי, ואף לקחתי בחשבון את אותן ראיות פוטנציאליות ומשמעותיות של עדי הראייה שלא נשמעו, הגעתי למסקנה כי נותר אצלי ספק בדבר האופן המדויק של ההתרחשות, ואופי מעשי הנאשם ומעשי השוטר, ומספק זה זכאי הנאשם להנות.

בבוחני את ראיות המאשימה הגעתי למסקנה כי קיים פער בהתנהלות בין החלקים השונים של הארוע. בחלק הראשון של הארוע התנהלות השוטרים בניסיון לאתר את מקור הקריאה לעזרה, וכן הבחירה שלא להתעמת עם הנאשם בדירה, והבקשה מהרעייה לרדת למטה לשם בירור ראשוני, ואף האמירה שהופנתה לנאשם שלא לרדת אחריה, הן התנהלויות הגיוניות וסבירות, כמצופה ממי שנקרא לבדוק תלונת אלמ"ב תכופה ומבקש לערוך בירור מבלי להביא להסלמת המצב. ודוק, השוטרים לא השתמשו בסמכות העיכוב כלפי אף אחד מהמעורבים, הגם שעשויה הייתה להיות הצדקה להשתמש בה באותן נסיבות, אלא ביצעו בירור ראשוני של המצב בדרך של הפרדה, מבלי לנקוט בפעולות פורמליות של עיכוב, אם אין צורך בכך מחד גיסא, ומבלי לפגוע בזכויותיו של איש, משום שהאישה הביעה הסכמה לרדת למטה מאידך גיסא.

השלב הבא התרחש בכניסה לבניין, בלובי ובמדשאה הסמוכה לו. אין מחלוקת כי הנאשם ירד ללובי, ואין מחלוקת כי השוטר לוי פנה אליו בדרישה שיעלה לדירתו. מקובלת עליי הטענה שתכלית הפנייה כשלעצמה הייתה סבירה, שכן היא נועדה לאפשר שיחה חופשית של הרעייה עם השוטרים. עם זאת, בנסיבות העניין, לאחר שחלף פרק זמן לביצוע בירור ראשוני מול רעיית הנאשם, שבו לא עובו החשדות, ובהתחשב בכך שהנאשם לא עבר עבירה בכך שירד למטה ואף לא נטען שהתקרב לרעייתו, מקובלת עליי הטענה העקרונית שללא שימוש בסמכות העיכוב, לא הייתה לשוטר סמכות פורמלית לדרוש מהנאשם לעזוב את המקום. לעניין משך הזמן שחלף במהלך הבירור, נושא זה לא הוכח בצורה חד משמעית, כשלטענת השוטר לוי מדובר על זמן קצר ביותר, מדברי השוטר ראובן משתמע שמדובר בזמן קצר, ואילו ההגנה טוענת למספר דקות. כך או כך, לא ברור מדוע לא קודם הבירור מול הרעייה בזמן ששהתה עם השוטרים למטה לבד, וניסיון לברר מול השוטרים שאלה זו בחקירותיהם הנגדיות, לא הניב תשובות ברורות.

בהתייחס לטענת השוטר לוי כי הנאשם איים על רעייתו לבל תדבר, כפי שכבר צוין דברים אלה שהם עדות יחידה, אינם מהווים חלק מכתב האישום, למרות חומרתם הפוטנציאלית, והם גם לא נקלטו על ידי השוטר ראובן, ואף לא הוטחו ברעייתו בחקירה הנגדית, על כל המשתמע מכך מבחינה ראייתית. בנסיבות אלה, נותר ספק אם הושמעו על ידי הנאשם דברי איום כלפי רעייתו או אף מלל אחר שהיה בו כדי להוות הפרעה לבירור ולתשאול של הרעייה. משכך, לא הוכח כי הנאשם, מעבר לעצם ירידתו למטה לאחר מספר דקות, גרם להפרעה אקטיבית לתהליך הבירור.

אעיר עוד כי קיימת מחלוקת חזיתית גם ביחס לחילופי הדברים בין השוטר לוי לנאשם בהקשרה של הדרישה שיעלה

לדירה, משך הזמן שהתנהלו אותם חילופי דברים, כשאין מחלוקת שמדובר בזמן קצר, והשאלה אם פרקי הזמן הם של שניות או לא, ויש מחלוקת ביחס להתראות שהתרה השוטר לוי בנאשם בטרם נקט בצעדים ובפעולות.

החלק האחרון והמרכזי של הארוע, הכולל את המעשים הנטענים בכתב האישום ואת תגובות השוטר לוי, ברור עוד פחות, והגרסאות ביחס אליו אינן בהירות מספיק וחסרות. מה שכן ברור הוא שהפעלת שיקול הדעת מצד השוטר לוי בפעולות שבחר לבצע ובאופן ביצוען, אינה מיטבית, וניתן להתרשם שההתנהלות נבעה מתחושות לחץ, שספק אם היה להן צידוק אובייקטיבי. כך מתיאורם של העדים כולם, בנושאים אחדים אף מדבריו של השוטר לוי עצמו, ניתן להתרשם כי תגובות השוטר לוי בכל פעולותיו היו מהירות מידי, יתכן אף נמהרות, וכי ניתן היה להתנהל או לפחות לנסות להתנהל אחרת במהלך הארוע, באופן שלא היה מביא להסלמתו. זאת, משום שלא היה בהתנהגות הנאשם שירד לפתח הלובי, והגיע למקום שהיה מרוחק מהרעייה משום הפרעה שאינה פתירה, ובנקל ניתן היה להתרחק עם הרעייה שממילא עמדה מחוץ ללובי, כשהנאשם לא ניסה לצאת מהלובי. לחילופין ניתן היה לבקש מבנו של הנאשם שירד מיד אחריו שידאג שהנאשם לא יתקרב לרעייה, ולאפשר לו שהות להרגיע את הנאשם, ולא למהר ולהגיב בהתזת גז פלפל.

אשר לטענה שהנאשם איים על השוטר לוי באמירה שיפשוט את המדים והנאשם יהרוג אותו, מדובר בעדות יחידה שמתועדת בדו"ח, השוטר ראובן לא שמע את הדברים, הבן לא שמע את הדברים והנאשם כבר בהם מכל וכל. בנסיבות אלה גם בעניין זה נותר אצלי ספק. למסקנה זו הגעתי גם בהתחשב בכך שטענות השוטרים לאמירות חוזרות שכללו איומים שהנאשם יהרוג את השוטר ויזיין אותו, אינן תואמות את תוכן הדברים שנשמע בסרטון, כמפורט לעיל, ומשכך הגעתי למסקנה כי יש קושי ליתן משקל נכבד לדברי השוטרים שאינם מתאימים בהכרח למתועד בסרטון, לבטח לא בהקשרים שהדברים מהווים עדות יחידה.

לעניין הדחיפות הנטענות, אין לי ספק שהיה מגע קצר בין הנאשם לבין השוטר לוי, אך נותר אצלי ספק אם מדובר היה במשיכה מצד השוטר לוי בכוונה לגרום לנאשם לעלות לכיוון המדרגות והתנגדות של הנאשם לכך, כגרסת ההגנה, או דחיפה והשתוללות עם הידיים ביוזמת הנאשם, כגרסת התביעה. אעיר בהקשר זה כי איני מתעלמת מן השוני בגרסאות ההגנה ביחס למיקומו של הנאשם באותה נקודת זמן, היינו אם היה בדרכו לשבת על המעקה כפי שטען הנאשם כשעדיין עמד או אם ישב על המעקה. גם לאחר שלקחתי בחשבון אי התאמה זו, שאינה בליבת הארוע, לא היה בכך כדי להפיג את הספקות.

זה המקום לציין כי מהתרשמותי במשך מספר דיונים מהנאשם, לרבות בעדותו, נוכחתי שנכותו גורמת לו להתנהל בכבדות ובסרבול, הוא אכן מרים את קולו ומרבה לצעוק, אך קלות תנועה אינה מאפיינת אותו. לכך יש משמעות לאור פער הגילאים בינו לבין השוטר לוי שעלה על שלושים שנים. לאור העובדה שהסרטון לא תיעד את השלב של ביצוע העבירות, ולאור העובדה שלא העידו עדי הראייה להתרחשות, הרי שאף אם אני נוטה יותר לקבל את גרסת השוטר לוי בהקשר לדחיפה, אין בית המשפט בהליך פלילי נדרש לקבוע איזו גרסה סבירה יותר, אלא אם גרסת המאשימה הוכחה מעבר לספק סביר או שמא נותר ספק סביר לגבי ההתרחשות. בשל המתואר לעיל, ספק כזה נותר.

ולבסוף, ההתרחשות מהרגע שמסתיים הארוע המתואר בכתב האישום ועד לסיומו של הארוע המלא, היא רלבנטית ויש לה השלכה גם על המסקנה בדבר קיומו של הספק הסביר.

לביהמ"ש הוגש נוהל השימוש בגז פלפל (נ/6). השוטר לוי, שהעיד על עצמו שהנוהל מוכר לו, הפר אותו בכל הנוגע למרחק ריסוס הגז, לאופן השכבת הנאשם על הרצפה וריתוקו עם הפנים אל הרצפה, במידת מה להנחת הברך על גבו של הנאשם, כשאמנם הברך אינה קרובה לצוואר, אך התנוחה היא מאד מגבילה. משמעותית במיוחד העובדה שהשוטר לוי לא שינה את התנהלותו ברגע שנטען בפניו שהנאשם חולה לב, סוכרת ונכה, בשלב יחסית מוקדם של ריתוק הנאשם על הקרקע, כפי שנראה בסרטון. השוטר לוי טען אמנם כי כלל לא היה מודע למחלות הנאשם, אלא שהסרטון מראה שנושא זה הובא לידיעת השוטר עוד בשלבים הראשונים. אלמלא קיומו של הסרטון לא ניתן היה לדעת על כל הנתונים שצוינו, ואין בעובדה שמדובר בסרטון שהשוטר לוי ביקש שיצולם כדי למעט מההפרה של נהלי הפעולה, אלא רק להצביע על כך שאותן הפרות לא נעשו בכוונת מכון ובזדון.

ההתעלמות מהמצב הרפואי הנתעב, המחשבה להפעיל אקדח טייזר, כשבשטח ארבעה שוטרים, כל אלה היו ראויים למחשבה נוספת ושיקול דעת בטרם נקיטה בהם, במיוחד לאור ההתנגדות הסבילה של הנאשם. עצם התייחסותו של השוטר לוי להתנגדות למעצר לעומת ההתנהגות שנראית בסרטון, משליכה אף היא על המתואר על ידו גם ביחס להתרחשות המתוארת בכתב האישום.

לאור כל המקובץ, נותרו אצלי סימני שאלה לא מעטים וספקות המצדיקים את זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

פעולות החקירה והליך הוגן

מסקנה זו פוטרת אותי מן הצורך להדרש לטענות הגנה מן הצדק שהעלה הסנגור.

עם זאת, טרם סיום אבקש להעיר מספר הערות שאינן חיוניות להכרעה בהליך, אך יש להן משמעות במישור של הליך הוגן והתנהלות תקינה.

ההערה הראשונה נוגעת לאופן קיום החקירה בתיק זה, כשבסופו של דבר אין מדובר בכתב אישום המייחס לנאשם עבירה אחרת זולת העבירות הנוגעות לאינטראקציה עם השוטר. הרושם שנוצר הוא שלא נעשה מאמץ חקירתי לאיסוף עדויות בקשר למעשי הנאשם מול השוטר ונסיבות המעצר, והדגש בחקירה היה על בירור החשדות לאלמ"ב. כך, הוגשו מזכרים או הודעות של השכן אריאל חיימון (ת/5), השכנה רונית (ת/3), המודיעה אילנה (ת/4), כולם עוסקים בחשדות לאלמ"ב. גם לרעיית הנאשם ואל אחד מבניו פנו גורמי החקירה בניסיון להעמיק את הבירור לגבי החשד לארוע אלמ"ב (ת/1, ת/2). מול אף אחד מן האנשים הנזכרים לא נעשה בירור ביחס לארוע שבין הנאשם לשוטר לוי, האיומים והתקיפה שיוחסו לנאשם ותגובת השוטר לוי והתנהגותו. כאמור, לא נשמעו עדי ראיה בלתי תלויים שנכחו בזירת הארוע.

לעניין חשיבות גביית עדות מעדים ישירים לארוע אמר ביהמ"ש בע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל:

"כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, וכאשר מתוכננה ומבירורה של התלונה מסתבר כי ההכרעה בבית המשפט תתבסס על "גירסה מול גירסה", וכאשר נמצא כי ישנם עדים ישירים לאירוע - המשטרה חייבת לחקור את העדים הנ"ל, כל עוד הדבר איננו כרוך במאמץ בלתי סביר.

וכן:

היו גם עדים ישירים... אשר ביכולתם היה לספר, מכלי ראשון, מה בדיוק התרחש...מדובר איפוא בעדויות בעלות נגיעה ישירה לאירועים הנחקרים, אשר לכאורה ביכולתן היה לחזק באופן ניכר את גירסת המתלוננת, או לחילופין - להפריכה ולשמוט את הקרקע מתחתיה. בנסיבות שכאלה, המשטרה היתה חייבת לגבות את העדויות הנ"ל, ומשלא עשתה כן - אין מנוס מן המסקנה שנפגעה יכולתו של המערער להגן על עצמו".

בעניין חליוה עמד ביהמ"ש על הנפקות הכפולה שעשויה להיות להמנעות הרשות החוקרת מאיסוף ראיות רלבנטיות, גם מבחינת האפשרות של יצירת ספק בדבר אשמת הנאשם וגם מבחינת פגיעה בהגינות ההליך, כדלקמן:

"כאשר מגיע בית המשפט למסקנה כי חרף הראיות שנאספו, ואשר מצביעות לכאורה על אשמת הנאשם, קיימת עדיין אפשרות כי הראיה שלא נאספה הייתה מעלה ספק סביר באשמתו - או אז הדין הוא שיש להורות על זיכוי מחמת הספק (ראו: ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל). המסלול המותווה על ידי כאן יש בו הדגשים נוספים: לשיטתי, השאלה המכרעת איננה האם יש בכוחה של הראיה שלא נאספה כדי להקים ספק סביר באשמתו של המערער, אלא האם עוצמת המחדל שבאי-אסיפתה חמור עד כדי כך שניתן לומר שנתקפחה זכותו החוקתית של המערער למשפט הוגן כדי כך שיש הצדקה לזיכוי (זהו פן נוסף של ה-"הגנה מן הצדק")."

ההערה השניה נוגעת לאופן שבו נרשם כתב האישום תוך התעלמות מההתרחשות במהלך המעצר, כשמדובר בארוע שהוא אחד, ללא פער זמנים, והיה מקום לתארו במלואו בכתב האישום ולהניח בפני ביהמ"ש את התמונה הרלבנטית להליך במלואה.

הערה נוספת, נוגעת לטענות לאכיפה שאינה שוויונית בין השוטר לבין הנאשם. איני רואה צורך להדרש לעומקם של דברים לטענות אלה לאור התוצאה הסופית, עם זאת, אעיר כי תחושת ההתמרמרות של הנאשם על כך שנגדו ננקטים הליכים פליליים, בעוד שביחס לשוטר לוי, שהמאשימה אינה חולקת על כך שהפר את נוהל השימוש בגז פלפל ויתכן שגם את הנהלים הנוגעים לאקדח הטייזר, לא נעשה שום מהלך אמיתי של בירור, היא ברורה ומובנת, אף אם לא היה בכך כדי להביא לתוצאות אופרטיביות של קבלת טענת הגנה מן הצדק וביטול כתב האישום במנותק ממכלול המעשים.

ואחרון, למשמע הליך זה לא יכולתי שלא לתהות אם ההחלטה לצוות ביחד שוטר צעיר ללא ניסיון רב ביחד עם שוטר שח"מ בוותק של שבועיים לפני קורס וללא הכשרה ויכולת לסייע מלבד לצלם את ההתרחשות, ולשלוח את השניים לפעילות מבצעית, היא החלטה נבונה, ואם לא היה בנתון זה לבדו כדי להוביל בהמשך לארועים שהתרחשו, כששוטרים מנוסים יותר היו חשים מאוימים פחות, מפעילים שיקול דעת ומתינות, נוקטים פעולות פחות דרסטיות ומונעים את כל הארוע.

סוף דבר

אשר על כן, לאור הספקות וסימני השאלה שפורטו לעיל, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ה טבת תשע"ו, 06/01/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת